บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาปัญหาและความต้องการด้านสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ ของเยาวชนในศูนย์ฝึกเยาวชนชนบท ในภาคใต้ โดยมีสมมติฐานว่า เยาวชนในศูนย์ฝึกเยาวชนชนบทในภาคใต้ ต้องการความรู้ด้านสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการเพิ่มขึ้น และมีความตั้งใจที่จะนำความรู้และประสบการณ์ทั้ง 3 ด้านนี้ไปใช้เมื่อออกไปเป็นผู้นำเยาวชนชนบท

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นเยาวชนในศูนย์ฝึกเยาวชนชนบท ภาคใต้ ซึ่งประกอบด้วยเยาวชนชาย 63 คน เยาวชนหญิง 37 คน รวม 100 คนในจำนวนนี้มีเยาวชนที่นับถือศาสนาพุทธ 63 คน ศาสนาอิสลาม 37 คน อายุเฉลี่ย 19 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอายุ 2.47 ปี เยาวชนส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาชั้นสูงสุดในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เคยผ่านการเรียนวิชาสุขศึกษา พลศึกษาและได้เข้าร่วมในกิจกรรมสันทนาการมาแล้ว แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง คำตอบที่ได้นำมาวิเคราะห์ โดยคิดคำตอบเป็นร้อยละค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปตาราง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในเรื่องปัญหาและความต้องการด้านสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ ของเยาวชนในศูนย์ฝึกเยาวชนชนบท ในภาคใต้ ทำให้ทราบถึงปัญหาและความต้องการของเยาวชนทั้งสามด้านดังกล่าว ดังนี้

1. หมวดปัญหาและความต้องการด้านสุขศึกษา

ปัญหาที่เยาวชนประสบมากที่สุด คือ ปัญหาที่ทางศูนย์ฝึกเยาวชนยังไม่สามารถจัดหาผู้มีประสบการณ์ทางด้านสุขศึกษามาสอน และจัดชั่วโมงสุขศึกษาให้คงที่ได้ สำหรับตำราและอุปกรณ์การเรียนก็ยังมีไม่เพียงพอกับความต้องการของเยาวชน เยาวชนอาศัยอยู่ในบ้านแต่ละหลังแออัดเกินไป ทำให้มีปัญหามากเกี่ยวกับการใช้ห้องน้ำและห้องส้วม

เยาวชนต้องการมีความรู้และทักษะในด้านสุขศึกษา สวัสดิศึกษา และการปฐมพยาบาลมากที่สุด เพื่อจะได้นำความรู้และประสบการณ์ที่ได้ไปใช้ในท้องถิ่นชนบทต่อไป เยาวชนต้องการให้มีวิทยากรมาบรรยายบ้างเป็นครั้งคราว และต้องการให้มีการบริการสุขภาพโดยสม่ำเสมอ ความต้องการที่มีขนาดมากอีกประการหนึ่งของเยาวชน ก็คือให้ทางศูนย์ฝึกเยาวชนจัดห้องพยาบาลประจำอยู่ที่ศูนย์ฝึก และให้มียารักษาโรคต่าง ๆ พอสมควร

2. หมวดปัญหาและความต้องการด้านพลศึกษา

ปัญหาที่เยาวชนประสบอยู่มากที่สุด ซึ่งผู้วิจัยได้สำรวจด้วยตนเองแล้วพบว่า อุปกรณ์พลศึกษามีจำนวนไม่เพียงพอกับจำนวนเยาวชน คือ มีลูกฟุตบอล 1 ลูก ลูกบาสเกตบอล 1 ลูก ลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก สภาพของสนามใช้การได้พอประมาณ การระบายน้ำยังไม่ดี สถานที่ทดสอบสมรรถภาพทางกายยังขาดความปลอดภัยอยู่ ปัญหาที่เยาวชนประสบมาก คือ ปัญหาที่เยาวชนเรียนกิจกรรมพลศึกษาได้ไม่เต็มที่ เพราะทางศูนย์ฝึกเยาวชนได้นำชั่วโมงพลศึกษาไปทำกิจกรรมอย่างอื่น

เยาวชนต้องการมากที่สุดที่จะให้ทางศูนย์ฝึกเยาวชน จัดชั่วโมงเรียนพลศึกษาให้มากกว่า 2 ชั่วโมง ใน 1 สัปดาห์ เพื่อจะได้มีความรู้และทักษะทางกีฬาต่าง ๆ และนำไปใช้กับเยาวชนในชนบทได้ ความต้องการที่จะให้ทางศูนย์ฝึกเยาวชนจัดการแข่งขันกีฬาภายในมีขนาดมาก และต้องการให้มีเครื่องแบบพลศึกษาโดยเฉพาะ กิจกรรมพลศึกษาที่ต้องการให้ทางศูนย์ฝึกเยาวชนจัดสอนให้ คือ ฟุตบอล แชร์บอล แบดมินตัน และบาสเกตบอล

3. หมวดปัญหาและความต้องการด้านสันทนาการ

ปัญหาที่เยาวชนประสบอยู่มาก คือ การขาดผู้สอนที่มีประสบการณ์ด้านสันทนาการโดยตรง จำนวนชั่วโมงที่จัดกิจกรรมสันทนาการ ยังมีไม่พอกับความต้องการของเยาวชน นอกจากนี้ทางศูนย์ฝึกเยาวชน มีโอกาสที่จะฝึกการเป็นผู้นำให้แก่เยาวชนน้อยเกินไป

เยาวชนต้องการมากที่สุดที่จะให้ทางศูนย์ฝึกเยาวชนจัดกิจกรรมสันทนาการหลายๆ กิจกรรมเพื่อให้เยาวชนได้มีประสบการณ์ในหลาย ๆ ด้าน มีความต้องการมากในการเข้าร่วมกิจกรรมตามความถนัดและความสนใจของตนเอง และต้องการมีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมสันทนาการบ้างพอประมาณ

จากการประมวลปัญหาและความต้องการด้านสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการของเยาวชนในศูนย์ฝึกเยาวชนชนบทในภาคใต้ ก็พอสรุปได้ว่า เยาวชนเห็นด้วยมากที่สุดว่า ประโยชน์ที่จะได้รับตามวัตถุประสงค์ของการเรียนวิชาทั้ง 3 ดังกล่าว คือ ทำให้เป็นผู้ที่มีสุขภาพและสุขปฏิบัติที่ดี มีความรักใคร่ สามัคคี กลมเกลียวกัน มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ และเป็นผู้ที่รู้จักการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และเยาวชนต้องการมากที่สุดที่จะให้ทางศูนย์ฝึกเยาวชนจัดชั่วโมงการเรียนวิชาทั้ง 3 ดังกล่าวเพิ่มขึ้น โดยให้เพิ่มเนื้อหาวิชาการตลอดจนทักษะต่าง ๆ เพื่อว่า เยาวชนจะได้มีความรู้และประสบการณ์ที่สามารถนำไปใช้ในชนบท ซึ่งผลของการวิจัยนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ได้วางไว้ว่าเยาวชนในศูนย์ฝึกเยาวชนชนบทในภาคใต้ ต้องการความรู้ด้านสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการเพิ่มขึ้น และมีความตั้งใจที่จะนำความรู้และประสบการณ์ทั้ง 3 ด้านไปใช้เมื่อออกไปเป็นผู้นำเยาวชนในชนบท

ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากการวิจัยพบว่า เยาวชนยังมีปัญหาและความต้องการทางด้าน สุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ อยู่หลายประการดังกล่าวแล้ว ดังนั้นคณะกรรมการส่งเสริมเยาวชนแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี ผู้เป็นเจ้าของโครงการนี้ ควรจะได้นำปัญหาและความต้องการต่างๆ เหล่านี้ไปพิจารณาหาทางแก้ไขในทุก ๆ ข้อเท่าที่จะทำได้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหา และดำเนินงานดังนี้

1. คณะกรรมการส่งเสริมเยาวชนแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นผู้ดำเนินงานโครงการนี้อยู่ ควรจะได้วางหลักสูตรสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการให้มีความเหมาะสมกับเยาวชน และสภาพของท้องถิ่นให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ตามที่คาวเวล (Cowell) และ เฮสเซลตัน (Hazelton) ได้กล่าวไว้ว่า ในการจัดหลักสูตรที่ดีนั้น จะต้องคำนึงถึงพัฒนาการของเด็กในวัยต่าง ๆ กัน กิจกรรมที่จัดขึ้นก็จะต้องสนองความต้องการ ความสนใจและความถนัดของเด็ก [1] ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าคณะกรรมการส่งเสริมเยาวชนแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี ควรจะได้เร่งรีบจัดทำ

---

[1] Charles C. Cowell and Helen W. Hazelton, Curriculum Designs in Physical Education, (Englewood Cliffs, N.J. Prentice - Hall, Inc.), p. 29. 1955.

หลักสูตรทั้ง 3 ด้านเสียก่อน เพื่อที่ครูผู้สอนจะได้ฝึกเป็นแนวทางในการปฏิบัติให้เหมือนกัน และผู้เรียนก็จะได้รับประโยชน์มากที่สุด

2. ผู้สอนวิชาสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ ควรเป็นผู้ที่เรียนจบมาในสายวิชาเหล่านี้โดยเฉพาะ หรืออาจจะเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมมาโดยตรง ตามที่ บุชเชอร์ (Bucher) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนวิชาสุขศึกษา พลศึกษาที่จะให้ได้ผลดีนั้น ผู้สอนจะต้องเป็นผู้ที่มีวุฒิในสายวิชานั้น เพื่อจะได้ถ่ายทอดวิชาความรู้ทัศนคติ และเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน [2] และนอกจากจะตรงตามหลักการแล้วเยาวชนในศูนย์ฝึกเยาวชนก็เห็นด้วยว่า ผู้สอนวิชาเหล่านี้ เคยเป็นผู้ที่มีความรู้ทางด้านนี้หรือเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมมาโดยเฉพาะ

3. ในชั่วโมงการสอนวิชาสุขศึกษานั้น การเตรียมตัวในการสอนตลอดจนการใช้ตำรา และอุปกรณ์ต่าง ๆ เป็นเรื่องที่จำเป็น เพราะเยาวชนในศูนย์ฝึกเยาวชน เป็นผู้ที่ได้รับการคัดเลือกมาจากหลาย ๆ จังหวัด ซึ่งมีสภาพความเป็นอยู่และการปฏิบัติตัวที่แตกต่างกันออกไป นีเมอร์ (Nemir) ได้กล่าวว่า การสอนทุกครั้งผู้สอนจะต้องเตรียมเนื้อหาของบทเรียน กิจกรรมที่ใช้ในการสอนเพื่อเน้นให้เยาวชนมีทัศนคติที่ถูกต้องและที่สำคัญที่สุด คือ ทางศูนย์ฝึกไม่ควรนำชั่วโมงการเรียนวิชาสุขศึกษาไปให้เยาวชนทำกิจกรรมอย่างอื่น เพราะทำให้เยาวชนมองไม่เห็นความสำคัญของวิชานี้ [3] ซึ่งเยาวชนในศูนย์ฝึกเยาวชนก็มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้เช่นเดียวกัน

---

[2] Charles A. Bucher, Administration of School Health and Phypical Education Programs, (The C.V Mosby Company, 1967),p. 89.

[3] Alma Nemir, The School Health Program, (Philadelphia London Toronto : W.B Saunders Company, 1965),p. 358.

4. การจัดให้เยาวชนเข้าพักในบ้านแต่ละหลังนั้น ไม่ควรจะให้อาศัยอยู่กันอย่างแออัดเกินไป เพราะทำให้มีผลเสียทางด้านสุขปฏิบัติ และการรักษาความสะอาดโดยทั่ว ๆ ไป การจัดสภาพความเป็นอยู่ภายในศูนย์ฝึกเยาวชนที่ดีนั้น จะช่วยทำให้เยาวชนมีทัศนคติและการปฏิบัติที่ถูกต้อง นับเป็นการปูพื้นฐานเกี่ยวกับสุขภาพของตนเองและชุมชน สำหรับห้องน้ำและห้องส้วม ผู้วิจัยได้สำรวจด้วยตนเองแล้วพบว่า อัตราส่วนของจำนวนห้องน้ำและห้องส้วมต่อจำนวนเยาวชน มีอัตราส่วน 1 : 15 ซึ่งยังไม่เพียงพอกับความต้องการและความจำเป็น เพราะเยาวชนต้องอาศัยอยู่ในศูนย์ฝึกเยาวชนตลอดเวลา สำหรับเรื่องนี้ เฟร้นซ์ (French) และลีโอนาร์ด ฮิวซ์ (Leonard Hughes) ได้สำรวจและพบว่า อัตราส่วนของห้องน้ำต่อจำนวนนักเรียนที่เหมาะสม ควรจะมี 12 - 14 ห้อง ต่อนักเรียน 35 - 40 คน[4] และวิลเลี่ยมซ์ กับคณะ (Williams and others) บอกว่า อัตราส่วนของห้องส้วมต่อจำนวนนักเรียนที่เหมาะสม ควรจำเป็น 1 : 30 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา และ 1 : 50 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา[5] ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของเยาวชนที่ว่า เยาวชนในศูนย์ฝึกเยาวชนอาศัยอยู่กันอย่างแออัดเกินไป และมีจำนวนห้องน้ำห้องส้วมน้อยเกินไป

5. ควรมีห้องพยาบาลซึ่งมีเครื่องเวชภัณฑ์โดยครบครัน ตามความเหมาะสม ซึ่งตรงกับความต้องการมากที่สุดของเยาวชน นอกจากนี้ทางศูนย์ฝึกเยาวชนควรจัดส่งเจ้าหน้าที่คนใดคนหนึ่งที่มีความเหมาะสมไปรับการอบรมด้านพยาบาล เพื่อมาประจำอยู่ที่ศูนย์ฝึกเยาวชนโดยเฉพาะ เพราะสถานที่ตั้งของศูนย์ฝึกเยาวชนนั้น อยู่ห่างไกลจาก

---

[4] Easter French and Williams Leonard Hughes, The Administration of Physical Education for Schools and Colleges, (New York : A.S Barnes and Company, 1963), p. 288 - 289.

[5] Jesse Feiring Williams and Others, The Administration of Health Education and Physical Education, (Philadelphia, 1964), p. 289.

สถานพยาบาลมาก เมื่อเยาวชนเจ็บป่วยหรือเกิดอุบัติเหตุบางประการ ก็เป็นการไม่สะดวกในการเดินทางไปรับการรักษาพยาบาล เกี่ยวกับการบริการสุขภาพ ซึ่งถือเป็นโปรแกรมหนึ่งของโครงการสุขภาพ ก็ควรจะจัดบริการให้แก่เยาวชนบางเป็นครั้งคราวตามความเหมาะสม เช่น การตรวจสายตา ตรวจฟัน ตรวจหู ฉีดวัคซีน ตรวจเชื้อกามโรค และการตรวจหมู่เลือด เป็นต้น

6. ในการจัดการเรียนและการสอนพลศึกษานั้น ควรจัดครูผู้สอนให้เหมาะสมกับเยาวชน สำหรับที่ศูนย์ฝึกเยาวชนชนบทภาคใต้ ซึ่งมีเยาวชน จำนวน 100 คน นั้น มีครูผู้ชายสอนอยู่เพียงคนเดียว นับว่า เป็นอัตราส่วนที่ไม่เหมาะสม เพราะเยาวชนในศูนย์ฝึกนั้นมีระดับอายุและความรู้แตกต่างกันมาก ผู้วิจัยเห็นว่า ครูพลศึกษาที่สอนอยู่ที่ศูนย์ฝึกนั้นควรจะมีทั้งครูผู้หญิงและครูผู้ชาย โดยจัดแยกสอนเยาวชนหญิงและเยาวชนชาย เพื่อจะได้จัดกิจกรรมการเรียนให้สนองตามความถนัด และความต้องการของเยาวชน ครูพลศึกษาที่สอนก็ควรเป็นอาจารย์ประจำที่ศูนย์ฝึกเยาวชนโดยตรง และไม่ควรนำชั่วโมงพลศึกษาไปให้เยาวชนทำกิจกรรมอย่างอื่น

7. จากการที่ผู้วิจัยได้สำรวจด้วยตนเอง พบว่า สนามกลางแจ้งของศูนย์ฝึกเยาวชนชนบทนั้น มีจำนวนเพียงพอแล้ว เกี่ยวกับสนามกลางแจ้งนี้ แมคคอร์นแนล (Mac. Connell) ได้กล่าวไว้ว่า สถานที่กลางแจ้งสำหรับการฝึกพลศึกษาของนักเรียนแต่ละคนนั้น ควรจะมีประมาณ 5.25 ตารางเมตร [6] และทางศูนย์ฝึกเยาวชนควรจะได้ปรับปรุงสนามกลางแจ้งให้อยู่ในสภาพที่ใช้การได้ดี เช่น ทำทางระบายน้ำ ตีเส้นสนามไว้ตาม

---

[6] James D. Mac. Connell, Planing for School Building, (Englewood Cliffs, N. J : Preutice - Hall, Inc. 1957), p. 208 - 209.

ประเภทของกิจกรรม และควรคำนึงถึงความปลอดภัยด้านอื่น ๆ สำหรับสถานที่ในร่มนั้น ควรจัดหาให้เยาวชน เพราะเป็นสถานที่ที่จำเป็นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในฤดูฝน สถานที่ในร่มที่เหมาะสม เบอร์รี่ฮิล (Berryhill) บอกว่า ควรจะมีอัตราส่วน 1 . 71 ตารางเมตรต่อเยาวชน 1 คน [7]

8. อุปกรณ์การสอนพลศึกษาในศูนย์ฝึกเยาวชนนั้น ยังมีไม่เพียงพอกับจำนวนเยาวชน ซึ่งโดยหลักการแล้ว บราวเนล (Brownell) และวิลเลียมส์ (Williams) กล่าวว่า โรงเรียนซึ่งมีนักเรียนประมาณ 100 คน ควรจะมีลูกบาสเกตบอลอย่างน้อย 3 ลูก ลูกฟุตบอล 2 ลูก และลูกวอลเลย์บอล 2 ลูก [8] แต่ที่ศูนย์ฝึกเยาวชนมีลูกบาสเกตบอล 1 ลูก ลูกฟุตบอล 1 ลูก และลูกวอลเลย์บอล 1 ลูก ต่อจำนวนเยาวชน 100 คน ผู้วิจัยเห็นว่า ควรจัดหาอุปกรณ์การสอนพลศึกษาให้เพียงพอกับจำนวนเยาวชน เพราะถ้ามีอุปกรณ์ไม่เพียงพอย่อมทำให้การจัดสอนพลศึกษาไม่บรรลุเป้าหมายที่ได้วางไว้ เนื่องจากเยาวชนไม่ได้ฝึกทักษะอย่างเต็มที่ ซึ่งตรงกับความต้องการมากที่สุดของเยาวชนเกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียนดังเช่นที่กล่าวแล้ว

9. ควรให้ผู้สอนและผู้เรียนมีเครื่องแบบพลศึกษาโดยเฉพาะในเวลาเรียน ซึ่งตรงกับที่ บุชเชอร์ (Bucher) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้สอนและผู้เรียนพลศึกษาจำเป็นต้องมีเครื่องแบบพลศึกษาโดยเฉพาะ [9] เพราะการแต่งกายให้เหมาะสมกับลักษณะอันแท้จริง

---

[7] Don O& Neal Berryhill, "Indoor Space Guidelines for Senior High School Physical Education and Atheletic Programs," Dissertation Abstracts International, 31 (1969), 197A.

[8] Clifford Lee Brownell and Jesse Feiring Williams, The Administration of Health and Phypical Education, Third Edition, (Philadelphia and London : W.B Saunders Company, 1948), p. 263.

[9] Charles A. Bucher, op. cit, p. 315.

ของวิชาพลศึกษาย่อมทำให้มีความสะดวกในการทำกิจกรรมต่าง ๆ และเป็นการปลูกฝังค่านิยมด้านความมีระเบียบให้แก่นักเรียนและประชาชนทั้งให้เข้าใจในวิชาพลศึกษาได้ถูกต้องยิ่งขึ้น และแม้แต่เยาวชนเองก็มีความต้องการมากในการที่จะให้มีเครื่องแบบพลศึกษาโดยเฉพาะในเวลาเรียนพลศึกษา

10. ควรจัดโปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในให้เยาวชน เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้เยาวชนได้แสดงออกซึ่งความก้าวหน้าในเชิงกีฬา มีความเจริญงอกงามในด้านต่าง ๆ ทางสังคม เช่น การให้ความร่วมมือ การรับผิดชอบต่องานในหน้าที่ การทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ และเป็นการช่วยส่งเสริมให้เยาวชนมีทักษะทางการกีฬามากขึ้น

11. ผู้สอนสันทนาการ ควรให้เยาวชนเข้าใจว่า สันทนาการประกอบด้วยกิจกรรมอะไรบ้าง ดังเช่นที่ บัตเลอร์ (Butler) สรุปไว้ว่า กิจกรรมสันทนาการนั้นจะประกอบด้วยดนตรีและการร้องเพลง การละเล่นต่าง ๆ การฝีมือ การวาดภาพ และสิ่งประดิษฐ์ การอยู่ค่ายพักแรม ทัศนศึกษาธรรมชาติ กีฬาและเกมส์การละเล่น กิจกรรมเสริมสร้างทางสังคม การอ่านหนังสือวารสาร นิทาน นิยาย โต้วาที การอภิปราย การเก็บสะสมสิ่งต่าง ๆ [10] ดังนั้น ในการจัดกิจกรรมสันทนาการนั้น ควรจัดกิจกรรมหลาย ๆ ด้าน เพื่อเป็นการปูพื้นฐานให้เยาวชนเข้าใจขอบข่ายของวิชานี้มากยิ่งขึ้น และตรงตามความต้องการของเยาวชนในศูนย์ฝึกแห่งนี้

จากข้อเสนอแนะดังกล่าวข้างต้น ถ้าหากได้รับการพิจารณาปรับปรุงแก้ไขตามนี้ ผู้วิจัยเชื่อว่า โปรแกรมด้านสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการของศูนย์ฝึกเยาวชนชนบทในภาคใต้ คงจะบรรลุเป้าหมายที่ได้วางไว้.

---

[10] George D. Butler, Introduction to Community Recreation (New York Toronto London : Mc. Graw - Hill Book Company, Inc., 1959), p. 343.